

Harangszó

XX. évf. 4. szám

Az Esztergom-Belvárosi és Vízivárosi Plébánia hírlevele

2016. január 31.

Olvasmány: Jer 1,4-5. 17-19

Evangélium: Lk 4,21-30

Szentlecke: 1Kor 12,31-13,13

ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP

Jövő vasárnapi (Évközi 5. vasárnap) szentírási szakaszok: Olvasmány: Iz 6,1-2a. 3-8; Szentlecke: 1Kor 15,1-11; Evangélium: Lk 5,1-11; *A keresztségről gyakorlati szempontból*

Gyakorlati szempontból szétválnak a csecsemők, az elsőáldozó korú, és a 14 évet betöltött, bérmlákosra is fölkészíthető személyek keresztelése. Csecsemőket bármikor megkeresztelünk, javasoljuk is a szülőknek, hogy hozzák el minél előbb. Az ügy érdekében ki kell tölteni azt az adatlapot, ami a Plébánia honlapján fellelhető. Kitöltéskor gondoljunk arra, hogy az elírások jó eséllyel még 200 év múlva is elírások lesznek, ezért pontosan, olvashatóan töltsük ki! Igazából örülni szoktam a digitálisan kitöltött, és utólag kinyomtatott adatlapoknak. Érdekes, hogy saját családnemem pl. keresztségi elírás: őseim Halmaj falvából Csongrádra költözött parasztok voltak, tehát Halmajiak...

Dramai kérdés szokott lenni, hogy ki legyen a keresztszülő. Nos, keresztszülőt állítani egyházjogilag nem kötelező, de ha állítunk, legyen olyan személy, aki példát tud mutatni a gyermeknek a katolikus kereszténységből, ill. akitől a szülők elfogadnak olyan gonosz beavatkozásokat a családi életbe, hogy pl. „mikor lesz már ez a gyermek elsőáldozó”?

Elsőáldozó korú gyermeket akkor keresztelünk meg, ha szülei is szeretnék, de ő maga is szeretné, és ennek olyan jelét adja, hogy becsülettel részt vesz az elsőáldozási fölkészítésen. Ekkor az elsőáldozás előtti héten, vagy magán az elsőáldozási szentmisén meg is kereszteljük. Mivel „eljutott esze használatára” (ez egy egyházi kategória), ezért természetesen őt magát kérdezzük, hogy mit kér Isten egyházától. Ha netán a keresztséget, akkor megkereszteljük.

Bérmlákos korú, ill. nagykorú személynek természetesen magának kell kérnie a keresztséget, rendszeresen el kell járnia fölkészítésre, és magának kell megszoknia a felnőtt keresztény élet azon vonatkozását, hogy rendszeresen templomba jár, és imádkozik. Nyilván nagy öröm, ha mindebben egy közösen fölkészülő közösség segíteni tudja, de itt vidéken ez nem magától értetődő. Mégis, bátorság! Évről évre elindulnak testvérek felnőttként a keresztény élet útján, és sokaknak szoktam örülni a szentmiséken. Aki fölkészült a nagykorú keresztény életre, az mindhárom szentségi eszközt egy szentmisében – lehetőség szerint Húsvét Vigíliáján – megkapja ehhez: megkereszteljük, megbérmláljuk és elsőáldozó lesz. Egyházi kivétel, hogy ilyen esetben bíboros úr általános engedélye alapján plébánosként bérmlálhatok.

Míndez természetesen a normális ügymenet. Az is alapelv, hogy a halálveszély mindent fölold. Aki a fölkészítések idején bármilyen okból, de általában betegség vagy baleset miatt halálveszélybe kerülne, az kérje a keresztséget, és bárki, tehát világi hívő is, sőt, megkereszteljen személy is, akár azonnal megkeresztelheti. Hisszük azt is, hogy ha végképp nem volna keresztelő személy a közelben, maga a keresztségre irányuló vágy is üdvözít. Viszont ha a halálveszélyt szerencsésen túléli a szükségkeresztelt, akkor azért jelentkezzen nálam!

Harmai Gábor plébános

Köszönetnyilvánítás

Köszönjük a templomi karácsonyfát és a betlehemet

A Felebarát Közösség köszönetét fejezi ki azoknak, akik Karácsony előtt készséggel segítettek felállítani a templomi betlehemet és a két karácsonyfát. A közös munka meghozta gyümölcsét, és így időben sikerült végeznünk a ránk bízott feladattal. Hálásak vagyunk a segítők önzetlen szolgálatáért, akikre Isten áldását kérjük!

Istvánffy Miklós

Csatlakozom, köszönöm a közösség feladatvállalását is, de az előkészítő munkákat is: a kellekek gondos őrzését Mátray Gabinak, a karácsonyfák előkészítését Lesták Zolinak és Sági Józsi bácsinak, továbbá a tevék megragasztását Szívós Gábornak!

Harmai Gábor

dokumentum

A keresztény ember feladata az istentelen környezetben

Az 1959. évi közös pásztorlevelünkben kénytelenek voltunk az egyház egyre növekvő szükségéről beszélni. „Az Egyház a keresztúton” – ez volt a múlt évi körlevelünk középpontja. Ez alkalommal a tí hétköznapi gondjaitokról, amelyek titeket gyötörnek, - szólnak.

„A keresztény ember az istentelen környezetben „legyen ezévi pásztorlevelünk témája.

I. GYÖTRŐ KÉRDÉSEK

Lássuk tehát először, hogy milyen kérdések gyötörnek titeket napról-napra, hogy gondjaitokra az Egyház a választ megtalálja. Ti szocialista környezetben éltek. Mi jelen körlevelünkben nem akarunk a szocializmus társadalomtudományáról szólni, hanem annak világnézeti oldalát tekintjük. A hívő keresztény ember problémája leginkább abban áll, hogy a szocializmus olyan világnézeti alappal rendelkezik, mellyel a keresztény hit össze nem egyeztethető, - s ez a világnézeti alap a dialektikus materializmus. A dialektikus materializmus alapjaiban ellenkezik mindenféle vallással, mivel az állítólag ellentmond „az igazi tudományoknak” és a társadalmi haladást gá-

tolja. Most a legutóbbi időkben egyre nagyobb nyomást fejtenek ki, hogy a dialektikus materializmus mind a társadalomnak, mind az egyénnek egész életét áthassa. Ahogy mondják: minden ember éljen „szocialista” életet. Ennek a szocialista életnek körülményei napról-napra súlyos lelkiismereti problémák és döntések elé állítanak benneteket. E kínzó kérdések közül megemlítünk néhányat:

- Szabad-e hallgatnotok, ha az Egyházat, a keresztény hitet az iskolákban, az üzemekben és gyűléseken megrágalmazzák?

- Tétlenül nézhetik-e a szülők, ha gyermekeiket az iskolában hitük miatt háttérbe szorítják és kigúnyolják?

- Részt vehettek-e a szocialista szertartásokon, például névadáson, ifjúvá avatáson, pap nélküli temetésen, hogy ezáltal súlyos kellemetlenségektől szabaduljatok?

- Aláírhattok-e olyan határozatokat és kötelezettségeket, melyek a ti keresztény lelkiismeretetekkel ellenkeznek?

- Szabad-e az istentelenség propagandáját támogatnotok?

- Megmaradhattok-e, vagy választhattok-e olyan hivatást, melyben a tapasztalat szerint nem élhettek keresztény életet?

- Vállalhatjátok-e a besúgó szerepét?

- Engedhettek-e püspökeitekkel szemben olyan csoportok rábeszélésének, melyek magukat „kereszténynek” nevezik?

Ezeknek és az ehhez hasonló kérdéseknek a megválaszolása sokszor egyéni és családi életeteknek súlyos hátrányaival jár.

Végeredményben a legnagyobb kérdés számotokra:

- Van-e lehetősége a keresztény embernek a jelen körülmények között keresztény módjára élnie? Találhat-e a jelen körülmények között olyan hivatást, mely az ő keresztény életét betölti?

Hála Istennek, mi tudjuk, hogy sokan közületek e kérdésekre a Szentlélektől kapott világossággal válaszolnak és a kegyelem erejével ennek minden nehéz körülményét magukra vállalják. De tudjuk azt is, hogy a kérdések mennyire gyötrik a többséget, és mennyire keresik rájuk a választ. Éppen ezért kötelességünknek tartjuk, hogy

felvilágosító és egyúttal erősítő szóval forduljunk hozzátok, - ezeknek a dolgoknak a megítéléséről és a jelen körülmények közötti küldetéséről.

II. A KERESZTÉNY ALAPELVEK

Minden kérdésre most nem tudunk választ adni, mert az élet nagyon sokrétű. De meg akarjuk mutatni azokat az alapelveket, amelyek hozzásegítenek a helyes út megtalálásához.

1. A ti keresztény életetek célját a Megfeszített követésében lássátok. A következő tanácsok csak arra lesznek eredményesek, ha szilárd az elhatározásotok, hogy a Megfeszített tanítványai lesztek. A keresztény életet áldozatvállalás és lemondás nélkül elképzelni nem lehet, különösen ebben a mai világban, amelyben élünk. Az Egyház nem tudja megmondani nektek, hogy hogyan tudtok minden nehézséget elkerülni és hátrányos megkülönböztetésektől szabadulni. De megmutatja nektek az Egyház azt, hogy hogyan találjátok meg az örök üdvösségre vezető utat „jó lelkiismerettel és igaz hittel” (1Tim 1,6) Vannak a Szentírásnak olyan részei, melyeket állandóan szem előtt kell tartani, hogy az abban foglaltak szerint alakítsátok lelketeket. Gondoljatok pl. az Úr eme komoly szavára: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelke kárt szenved?” (Mt 16,26) És emlékezzetek a római levél bátorító szavaira: „Ki ragadhat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztes vagy éhínség? Ruhátlanság, életveszély vagy a hóhér bárdja? Semmi el nem szakíthat minket az Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8, 34-39)

2. Szilárdan valljátok meg Krisztust és az Ő Egyházát.

Hívó keresztények is sokszor keresnek mellékutakat, hogy az elvi döntésektől szabaduljanak. Mások pedig ezt a kiútkeresést a gyengeség és a kezdődő hitehagyás jelének veszik és még jobban megzavarodnak. A mellékutakon való járással csak még súlyosabb helyzetbe kerültek és a döntéstől mégsem szabadulhattok meg. Legtöbbször a legjobb nyíltan kimondani: „Katolikus vagyok, ezt nem tehetem meg.”

3. Tagadjatok meg minden közreműködést, mely a szocializmus istentelen világnézetéhez való csatlakozással lenne egyértelmű.

Krisztust félreérthetetlenül megvallani egyet jelent azzal, hogy a materializmust félreérthetetlenül megtagadom. Ne hagyjátok magotokat megnyugtató szóbeszéddel megzavarni. A szocialista szertartásokról ismételtelen szólottunk hozzátok. Így most csak a múltkori pásztorlevelünk következő mondatára utalunk és ismételtelen kihangsúlyozzuk: „Katolikus, keresztény nem vehet részt névadó ünnepségen, szocialista ifjúavatáson, papnélküli temetésen, vagy más hasonló egyházzellenes ünnepségeken anélkül, hogy hitét meg ne tagadná. Az istenhit és az istentagadás között nincs kompromisszum.” Tagadjatok meg ígéretet, mellyel akár gyerekeitek iskolába való beiratkozásakor, akár az üzemben, ahol dolgoztok, arra akarnának kötelezni, hogy ezeken a szertartáspótló ünnepségeken részt vesztek. (folyt. köv.)

A keletnémet püspöki kar 1960. évi pásztorlevele ford.: valószínűleg Endrey Mihály váci püspök szamizdat, közli: Wirthné Diera Bernadett, 2015

lelkiség

Tanúim lesztek

Keresztre feszítették őket. Csodálatos volt látni mindegyikük állhatóságát. Erre buzdította őket Pasio atya, és Rodriguez atya is. Előjáró atyánk szinte állandóan mozdulatlanul látszott, szemét az égbe szegezte. Márton testvér az Isten jóságáért hálát adva néhány zsolttárt énekelt, hozzáadva a válaszos verset: Uram, kezedbe ajánlom lelkeimet (Zsolt 30, 6). Blanco Ferenc testvér is fennhangon hálálkodott Istennek. Gonsalvo testvér jó hangosan imádkozta az Úr imádságát és az Angyali üdvözlőt.

Miki Pál testvérünk észrevette, hogy mindenki, aki valamikor hozzá tartozott, tiszteletteljes várakozással tekint feléje. Ezért először is kijelentette a körülötte állóknak, hogy ő japán, és Jézus Társaságának tagja, hogy az evangélium hirdetése miatt hal meg, és hálát ad Istennek e kitüntető ajándékáért. Majd ezeket mondta: „Most, hogy érkezett számomra ez a pillanat, úgy vélem, közületek senki sem hiszi rólam, hogy bármikor is el akartam volna titkolni előtetek az igaz-

ságot. Tehát kijelentem nektek, hogy más út nem vezet az üdvösségre, csak az, amelyen a keresztények járnak. Mivel pedig ez arra tanít engem, hogy megbocsássak ellenségeimnek és mindazoknak, akik megbántottak, én szívesen megbocsátok a királynak és mindenkinek, aki halálat okozza. Arra kérem őket, hogy vegyék fel ők is a keresztiséget.”

Ekkor társaira tekintett, és halálküzdelmükben erőt igyekezett beléjük önteni. Mindegyikük arcán valami boldog öröm sugárzott, de Lajos arcán különösen is, mert amikor az egyik keresztény odakiáltotta neki, hogy nemsokára már az égben lesz, ujjainak és egész testének örömteljes intésével magára vonta minden néző figyelmét.

Antal, aki Lajos oldalán az utolsó volt, égre emelt tekintettel segítségül hívta Jézus és Mária szent nevét, majd elénekelt az Áldjátok az Urat mindnyájan kezdetű zsolttárt (Zsolt 133, 1). Ezt Nagaszakiban tanulta a hittanórán. Ott ugyanis néhány zsolttárt kívülről megtanítanak a gyermekeknek.

Végül ismét mások derűs arccal mondogatták: „Jézus, Mária!” Néhányan még buzdították is a körülöttük állókat a keresztényhez illő életre. Ezekkel és más hasonló cselekedetükkel tettek bizonyosságot arról, hogy készek meghalni.

Amikor pedig a négy hóhér a japánoknál szokásos kardját kezdte a hüvelyéből kihúzni, e borzalmas látványra az összes keresztény felkiáltott: „Jézus, Mária!”, és azután egekig hatoló zokogásban tört ki mindenki. A hóhérok pedig nagyon rövid idő alatt megölték mindegyiküket egy-két döféssel.

Miki Szent Pál és társai vértanúságának egy kortársuk által megírt történetéből

Sürgősségi Lelkipásztori Szolgálat: 20 / 776-9998

HIRDETÉSEK

+ Jövő hét ünnepei, emléknapi: **Kedden** Urunk bemutatása, **Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe lesz**, a szentmisét a templomban tartjuk. Szerdán Szent Balázs püspök és vértanú emléknapija, pénteken Szent Ágota szűz és vértanú emléknapija, szombaton Miki Szent Pál és társai vértanú emléknapija lesz.

+ A Jó Pásztor Közösség szeretettel vár mindenkit szentségimádásra, február 2-án, kedden 18.00-19.00-ig a Belvárosi Templomba. Az imádság kapcsán meg lehet ismerkedni magával a közösséggel is.

+ *Hild József Esztergomban* címmel Prokopp Mária tart vetített képes előadást 2016. február 3-án, szerda este 18 órakor a Szent Adalbert Központban.

+ Taize-i imaóra lesz 2016. február 6-án, szombaton 18 órától a **Kórház Kápolnában. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!**

BELVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

Hétfő, Kedd, Csütörtök, Péntek: **este 7 óra**

Szerda **este 7 órakor** vagy szolozsma áldoztatással

Vasárnap: **10, ½ 12 és este 7 óra**

VIZIVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE: vasárnap: ½ 9

Szent István kápolna: hétfő – péntek: ½ 8; szombat: **este 6 óra (előesti)**

Zárdatemplom: hétfő – vasárnap: **7 óra**

TOVÁBBI LITURGIÁK:

minden csütörtök: 20:00-20:30: szentségimádás (Belváros)

utolsó csütörtök: 20:30-21:30: szentségimádás (Szt. István kápolna)

Mária Rádió: Fm 97,4 Mhz ; Magyar Katolikus Rádió: **Fm 92,5 Mhz**

HARANGSZÓ

A Belvárosi és Vízivárosi Plébánia közös hírlevele (megjelenik hetenként)

Alapító: Dr. Beer Miklós; Felelős kiadó: Dr. Harmai Gábor

Szerkesztőségi e-mail: harangszo@egomnet.hu

Plébánia e-mail: sztpeteresp@egomnet.hu

Telefonflotta ügyek: belvizegom@gmail.com

A Plébánia telefonszáma: **33 / 898-124 és 20 / 775-2841**

Plébániai fogadó órák: hétköznap, hétfőtől - péntekig du.15-18h között

A Belvárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000029-05960007

A Vízivárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000094-73080007

Weboldalaink: www.belvarosiesztergom.hu; www.evizivaros.hu;

Facebook: Esztergom-Belvárosi-Plébánia